

אגרא דכלה

מעולה למה שיתבאר אח"כ. והנה אין מקרא יוצא מידי פשוטו, אמר ויגר מואב מפני העם מאד, שהיה מתיירא מאד שלא יקחו מידם הניצוצי קדושה השייך למלכותם, ושפטו זה להיות כי ר"ב הוא, שראו שלקחו ממצרים ר"ב ניצוצין כנודע, אזי שפטו במכל שכן שיש לאל ידם ליקח מידם גם כן הניצוץ הק', אך למה שהוציאה התורה לשון מורא בלשון ויגר, וגם אומרה מפני העם ולא מפניהם דעליהם קאי, הוא מחכמת התורה כדי לפרש ג"כ לשון ויגר לשון אסיפה מלשון אוגר בקיץ וכו' [משלי י"ה], וזהו ויגר מואב (ר"ל קליפת מואב האסיף מאד פנימה בקליפה את הניצוץ הק', וזהו) מפני העם (ר"ל מאותן הניצוצין אשר בתוכו מפני העם דהיינו מהמלכות הנקרא פני העם כי המושל יקרא פני הדור כענין שאמרנו והרעב היה על כל פני הארץ [בראשית מא נו] היינו העשירים והמושלים [ב"ר פצ"א ה']. ועוד דברים בגו שהמלך יקרא פני העם אכ"מ, ושיעור הכתוב שמואב האסיף מאד פנימה בקליפה אותן הניצוצין אשר בתוכו מן פני העם, דהיינו מלכות ישראל ויתפרש מפני מן פני, והבן), כי רב הוא (הנה הוא כפשוטו ג"כ כי רב וגדול הוא הניצוץ הזה וזה הוא כל חיותם, על כן חששו להטמינו כמו שאדם טומן חפץ יקר הערך בשמירה יתירה משאר חפציו, וגם כן ר"ב הוא כנ"ל).

וישלח מלאכים. ידוע בכל מקום שנאמר מלאכים הגם שמפרשים שלוחים, עכ"ז לא לחנם נכתב מלאכים, רק לפרש ג"כ מלאכים ממש. והנה גם כאן יתפרש בשתיים כי כן דרך מפלאות התורה ברמזיה. והנה תתבונן שכל אלו השלוחים אשר שלח הטמא הזה היו מכשפים גדולים ושוורשם גדול בטומאה כמבואר בפסוק וקסמים בידם, והיו מכוונים בטומאתם בדבריהם לקטור ולהרע לישראל על ידי קטרוגם, ובפרט בהיותם אצל הטמא העכוור בלעם הרשע היודע

ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא. יש להתבונן הרי מבואר בפסוק דלעיל שהמורא הוא בעבור גבורתם שעשו לאמרי, לו יהיה שלא מחמת ריבויים יש להתיירא, ולמה אמר כאן שהמורא מחמת ריבוי (הן אמת דלפי פשוטו גם כן י"ל להיות שנצטוו ישראל שלא להתגר במלחמה אך חששו מחמת ריבויים מי יתן לב לגדוד אשר בקצה המחנה בלי ידיעת השרים יבואו לשלול ויגר ולא ויירא (הגם שכבר רמזנו למעלה כפלים לתושיה). והנ"ל דהנה ידוע חיות כל אומה הוא מחמת איזה ניצוצות מהקדושה השקועים בתוכה, וכשישראל מבררים הניצוצות אזי נשארים האומות פגרים ותתבטל אותה האומה כאשר כתבנו כמה פעמים מענייני מצרים, והנה הקליפה אשר יש בתוכה ניצוץ קדוש גדול בערך, ומתייראת הקליפה פן יבוא איזה צדיק בקדושתו ויוצא בלעם מפייהם אזי הקליפה ההוא מיראתה פן יולקח חיותה משקעת הניצוץ ההוא מאד מאד בתוך עמקי טומאת הקליפות כמו שאדם מטמין אוצר נחמד במחבואות לבל ישלטו בו זרים, עיין כל זה בגלגולים להאר"ז ז"ל מענין נשמת אברהם אבינו. והנה עיקר החיות האומה של מואב היה מניצוץ הקדוש של דוד וזרעו אשר היה ספון וטמון בקליפת מואב, ולכן נצטוו ישראל שלא להתגר במלחמה עד יגיע הזמן להתגלות הניצוץ הקדוש ואז מתבטל ממלכתם. והנה תתבונן להיות הניצוץ ההוא היה ניצוץ ממלכות ישראל, בודאי ביותר היה שקועה במי שהיה מלך למואב בכל זמן ועידן כי זה לעומת זה הוא מלכותא דס"א:

ואחר שהקדמנו לך כל זה, נקדים עוד לדקדק, פתח בבלק ומסיים במואב, אך הוא שהקדים וגילה לנו מעלת בלק וגדולתו בסט"א שראוה בנסתרות מה שלא ראו אחרים, זה בודאי מורה שהיה מקושר מאוד בכל סטרין דסט"א, והוא הקדמה

דבר המערכת

ועל כרחק צריך לעשות כתירוץ הא' רק באותו הרגע לומר כלם, הנה אינו מובן מזה התיבה הכוונה על מי, הא ניחא להיודע מחשבות, אבל לסברת בלעם שלא אמר הכל גלוי לפניך, א"כ חשב שאין הקב"ה כביכול יודע מחשבות, אם כן אין כאן שום סברא לקלל, כי כלם לא יוכל לומר כי לסברתו לא נודע למי, ואם תרצה להתחיל באותה הרגע ולגמור אחר כך, זה לא יתכן בישראל כי ברוכי י"י המה, ז"ש במדרש אמר הקב"ה הואיל וכך אתה מדבר לא תאר את העם כמו שסיים בפסוק כי ברוך הוא: עכ"ל.

היוצא מדברי רבינו הק' אשר כלל ישראל מבורכים הם וכל הברכה שהביא הקב"ה לעולם הביא בגלל ישראל, כמו שמביא רבינו בכמה מקומות ובספרו בני יששכר חודש אדר וז"ל: והנה עיקר מציאות המתברך הוא ישראל כנ"ל כמו שנאמר לא תאר את העם כי ברוך הוא. ע"כ.

ואין משפיע יהודי על עצמו שיהא נכלל בברכה שהביא הקדוש ברו לעולם, הוא ע"י שמירת שבת כהלכתה, כמו שכתוב רבינו בבני"י מאמר השבתות וז"ל:

ממילא שבת שלא היה לו בן זוג ברכו הקב"ה שיהיה מקור הברכה, והוא עפ"י מה שנאמר כי טוב בעיני י"י לברך את ישראל [במדבר כד ב], נמצא הברכה הוא הטוב המשפיע את הברכה, ואמרו בזהר חדש [י"ג ע"א] מפני מה לא נאמר כי טוב בשני להורות שאין טוב אלא אחד, נמצא תבין לפי זה ברכאן לא שריין אלא באתר דדכר ונוקבא אשתכחו, ושבת ברכו הקב"ה ממקור הברכה שיהיה בסגולת היום מקור הברכה הוא הטוב, ואין טוב אלא אחד, על כן אין לו בן זוג בזמן, אבל יש לו בן זוג בנפש הם נפשות ישראל המקבלים הברכה מברכת היום מקור הברכה, ועוד יתבאר א"ה, ולפי זה יתפרש לך ויברך אלקים את יום השביעי, שנתן בו סגולת מקור הברכה להיות שאין לו בן זוג, הבן מאד: ויה"ר שנוכה לשמירת שבת כהלכתה ולברכת ה' לטוב לנו ולכל ישראל.

ג' בלק בחי' חקודש דרבינו חק' דינוב
בברכת זוט שבת
דידכס פנחס בנימין בן חנה לאה

בפרשתינו: **לא תאור את העם כי ברוך הוא:** בגמרא ברכות ז ע"א: אמר רבי אלעזר אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל דעו כמה צדקות עשיתי עמכם שלא כעסתי בימי בלעם הרשע שאלמלי כעסתי לא נשתייר משונאיהם של ישראל שריד ופליט והיינו דקאמר ליה בלעם לבלק מה אקב לא קבה אל ומה אזעם לא זעם ה' מלמד שכל אותן הימים לא זעם. ע"כ

התוספת שם מסבירים את הענין למה לא זעם ה' באותם הימים, הרי במילא לא יכל היה לקלל את עם ישראל ברגע אחד, ורבינו בספרו אגרא דכלה

בפרשתינו מסביר את הענין כך וז"ל: במדרש [פ"כ ו'] וכן בלעם הרשע בשעה ששלח בלק אצלו א"ל הקב"ה מי האנשים האלה עמך היה צריך לומר רבש"ע הכל גלוי לפניך ואין כל דבר נעלם ממך ולי אתה שואל אלא אמר לו בלק בן צפור מלך מואב שלח אלי אמר הקב"ה הואיל וכך אתה מדבר לא תאר את העם עכ"ל. המדרש הזה תמוה, וכי ס"ד אם היה בלעם משיב רבש"ע הכל גלוי וכו' היה מסכים הש"י לקלל. וגם מהו הואיל וכך אתה מדבר לא תאר וכו', משמע דמישך שייכים העניינים, ונראה דהנה אמרו רז"ל [ברכות ז.]

דבלעם הרשע היה יודע לכיון הרגע שהקב"ה כועס (והרגע הוא כמימורא), והקשו התוס' [ד"ה שאלמלי] מה היה יכול לומר באותו הרגע, ותירוצו התוס' ב' תירוצים, תירוץ א' דהיה יכול לומר כלם, ותירוץ הב' כיון שמתחיל הקללה באותו הרגע שוב מצליח בדבריו גם אח"כ. והנה לכאורה אי אפשר לומר כתירוץ הא', דהאין היה יכול ר' יהושע בן לוי לקלל את הצדוקי ומה היה אומר בעת הזעם. וכתירוץ הב' גם כן אי אפשר לומר דהרי כתיב כי רגע באפו חיים ברצונו [תהלים ל ו'], הרי משמע דתיכף אחר הרגע חיים ברצונו, ואם מצליח ח"ו גם אח"כ לא מיקרי חיים ברצונו, על כרחק צריך לחלק דישאל המה ברוכי י"י אין מקום שתחול ח"ו הקללה על שונאיהם רק באותה הרגע אבל אח"כ מאין יוסר ברכתם העצמיית, באותה הרגע הקללה תחול עליהם גם אח"כ. והנה לפי זה בנין דברי המדרש, דהנה לא היה יכול בלעם לעשות כתירוץ ב' דהרי ישראל המה ברוכי י"י,

ובכל אלה תבין לפרש דברי אנשי כנה"ג ברוח קדשם, המחדש בטובו (על ידי הטוב צדיק יסוד עולם ואיש הישראלי כדמיון זה על ידי טוב התורה שמחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית הוא העלאת ניצוצין מהחורבה לתיקון), כאמור לעושה אורים גדולים כי לעולם חסדו (ר"ל שהש"י עשה את האורים גדולים שהכלים לא יוכלו לסבלם ועי"ז נשברו, כי לעולם חסדו שרצה להיות לו שעשועים לעולם ולזכות עי"ז האיש הישראלי כאשר יפעל בתורתו ובמס"נ מעשה בראשית, וזהו חסד שאין כמוהו, והנה תבין הגם שהשבירה מצד הדין, הוא החסד הגמור, וזה שתבין שאנו אומרים זה בהיכל הזכות, ובדמיון הזה האדם בתחלת הוולדו כלי גופו קטנים מהכיל את אור המדות והם בסוד השבירה לאהוב דברים זרים ולירא מדברים פחותים עד יתקן מעשהו בתיקון גמור, והבן). אור חדש על ציון תאיר (הוא מ"ה החדש) אשר בדמיון זה מתפלל איש הישראלי שיתגלו לו בכל עת חידושי דאורייתא ויתוקנו מדותיו שהם רק בסוד הציון והרישום סוד נקודות ואח"כ יתוקנו בתיקון גמור בפרצוף שלם, והמשכילים יבינו וירחיבו הענין לפי דעתם ועומק חכמתם.

והנה בהבינך כל זה תבין איך שייך זה לברכת קריאת שמע, דהיינו קודם שאנו מוסרים את נפשינו בקריאת שמע בכדי לגרום עי"ז העלאת ניצוצין מתוך הקליפה אל הקדושה, ואח"כ אחר התפלה הזאת אנו אומרים ברכת האבה ויראה שיוצאים המדות מתוך הקליפה לאהוב את הש"י דוקא ולירא ממנו דוקא, תן לחכם ויחכם עוד:

בעולם המלבוש במרכז ש"י וי"ש שהוא בחינת יסודי):

בין והתבונן ידיד נפשי כמקרה הזה יקרה לאיש הישראלי הנברא בצלם ודמות, נברא בכח נפשו ז' מדות הבנין, הלא הם אהבה יראה התפארות נצח הודיה התקשרות ממשלה, והנה להיות המדות הם בשבירה, הם משוקעים בעמקי הקליפה ואהב האדם במדת אהבה דברים שאסרתן התורה וחיותם הם מצד הקליפה, וכן מתיירא מדברים שהם נגד התורה, וכן מתגאה ומתפאר וכו', וכן שאר המדות אתה ידיד הנעים תתבונן מעצמך, ומסר לנו הש"י התורה הקדושה שהוא הטוב הגנוז אין טוב אלא תורה, ועל ידי עסק האדם בתורה ובמצותיה מוציאים יקר מזולל ניצוצות הק' מתוך הקליפה, והנה מה שהאדם מחדש בכל יום חידושי תורה ושכליות בעבודה, הוא העיקר להעלאת ניצוצין כי הוא דמיון מ"ה החדש אשר הוא התיקון כנודע. (וזה נ"ל פירוש הפסוק [תהלים קיט צז] מה אהבתי תורתך, אהבתי להיות מ"ה על ידי תורתך, דהיינו לחדש חידושי דאורייתא בכל יום תמיד ובכל עת בכדי לעשות תיקונים חדשים בכל עת ובכל יום בסוד מעשה בראשית ועל כן כל היום היא שיחתי בלי הפסק, כי כל זמן שממשמש האדם בדברי תורה מוצא בה טעם חדש [עירובין נד ע"ב]). והנה ידוע סוד השבירה הוא שהכלים לא היו יכולים לסבול את האור ונשברו, ובדמיון זה הוא האדם צלם אלקים, להיות הגוף שבעולם עשיר קטן מהכיל כי כן עשה אלקים שיציא פעולותיו ומדותיו מן הכח אל הפועל, זה דמיון עולם התיקון על ידי קוין כנודע, בינו נא אחיי ידידי:

לסייע בטומאה, והש"י השומר עמו ישראל שלח עמהם מלאכים ממש להפוך דבריהם לטובה כאשר נבאר אחר כך, והש"י סיבב שלשון השליחות היה משתמע לתרי אפי'. והנה אמר וישלח מלאכים ולא נאמר מי המשלח, על כרחך סמך על הפסוק הנ"ל שאמר ובלק וכו' בעת ההוא, והנה תתבונן כי בלק שלח שלוחיו, והעת היא שהיא השכינה שלחה מלאכים ממש להפוך דברי הרשעים בקטרוגם למליצה וזכות, ותבין אחר כך רמיות התורה כאשר נבאר אי"ה:

להיות דברינו בסיום הפרשה בקנאת הברית, אציגה נא עמך מה שדברנו בברכת ק"ש דרוש טוב ושלום:

המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית כאמור לעושה אורים גדולים כי לעולם חסדו. להבין הראיה מהפסוק אינה שייכה לגוף הענין כי אינו מבואר בפסוק שהש"י מחדש בכל יום מעשה בראשית. ונ"ל לפרש דידוע מסוד השבירה שנסארו ניצוצין דקדושה מובלעים בקליפה מכל מדה ומדה משבעה מדות בכדי להיות שעשועי המלך בכל עת שאנחנו מעלין איזה ניצוץ הקדוש מתוך עמקי הקליפות עי"ז מסירות נפש בתורה ועבודה, ובפרט במסירות נפש בקריאת שמע ותפלה אזי מעלים ניצוצות הקדושות מתוך הקליפה להחזירם אל הקדושה, וזה נקרא מעשה בראשית שנתחדש בכל יום, ונעשה עי"ז היחוד השלם במדת טוב"ו ית' הוא הטוב"ב הגנוז לצדיקים. וכבר ידעת שכל היחודים על ידי מדת הטוב, אמרו צדיק (יסוד עולם) כי טוב [ישעיה ג' ו] והמ"י ענין עולם התיקון על ידי שורש הטוב (ובפרט על פי קבלת מה"ר ישראל סרוג ז"ל

מוסדות
'בני יששכר' דינוב
בית המדרש דינוב ירושלים

ברכת מ"ז טוב

שלוחה בזה לידידינו המסור למוסדותינו

הבה"ח **יצחק אהרן**
וואלעס ה"י
לרגל שמחת נשואיו במזל טוב

יה"ר שיזכה להקים בית נאמן בישראל דורות ישרים ומבורכים בבנין עדי עד מתוך שמחה והרחבת הדעת וכט"ס

ובחדא מחתא נשגרי בזה
ברכת מזל טוב לידידינו

הרה"ח **אברהם מאיר**
שווארטץ שליט"א
לרגל השמחה במעונו בהולדת הנכד במזל טוב
יה"ר שיזכה נחת דקדושה מכל יוצ"ח טוב
וחסד וכט"ס

המברכים
חברי וידידי קהילת דינוב

מנהגות בחצרות קדישנו
מוסדות 'בני יששכר' דינוב
בנין 'בית צבי ופריא' נדבתי בנם
הרב ר' אליעזר קעסנטובנים ובנו ר' יואל שליט"א

שבת פרשת קרח שהו דינוב כמה קבוצות לרגל הילולת המאור ושמש שחל ביום שישי ב ד"ר תמוז, שבת חוקת שהו דינוב כמה

שבת מברכים תמוז מרוממת דינוב
קבוצות לרגל הילולת הרה"ק רבי מרדכי מקוזמיר שחל ביום שישי ח תמוז, בשבת זו פרשת בלק ישה דינוב קבוצה בראשות כ"ק אדמו"ר הרה"צ ר' אהרן בריזל מזירקה.
המעוניינים להירשם לשבת דינוב או באמצע השבוע להתקשר ל: 050-4132188 כמו"כ אפשר להזמין נסיעות לפולין בתקופה הקרובה.

ביום ג' הבעל"ט י"ט תמוז חל יומא דהילולא של הרה"ק רבי יהושע מטומשוב זצוק"ל מתלמידי הקרובים של רבינו הבני יששכר זי"ע

על גדולתו וקרבתו לרבינו הבני יששכר אפשר ללמוד מהעובדה דלהלן, היה זה בשמחת תורה האחרון לחיי רבינו הבני יששכר, ובאמצע ההקפות פנה רבינו אל תלמידיו רבי יהושע ואמר לו: "אברך, תעורר בבקשה רחמים עלי שאשאר בחיים בעולם הזה, ואעשה ממך כלי מפואר" ע"כ.

האדמו"ר בעל השפע חיים מקלויזנבורג סיפר עובדה שסיפר רבי יהושע מטומשוב זצוק"ל עובדה על גדולת ענותנותו של רבו הבני יששכר זי"ע: לקראת הימים הנוראים כאשר קבוצות חסידים באו לרבינו, נהגו רבים לשכור עגלות מיוחדות שהמתינו עליהם כשעגלוניהם היהודים שוהים יחד עמם במחיצת רבינו עד שובם לביתם, פעם בשבת סליחות, כאשר רבינו אמר תורה, נכנסו העגלונים לחדר הסמוך והחלו לומר תהלים, כי הללו שהיו פשוטים ועמי הארץ, ידעו כי בין כה וכה לא יבינו את דברי התורה של רבינו, מתוך התלהבותם באמירת תהלים החלו להגביה את קולם עד שהדבר הפריע לשמוע את דברי התורה מפי רבינו, אזי צעק מאם דהו מבין התלמידים הנוכחים אל העגלונים, "שא, שא!"

בשמוע זאת רבינו, הרים קולו והוכיח אותנו, מה זה "שא, שא"? מי אמר לכם שאמירת תהלים של העגלונים אינה עומדת בדרגה עילאית יותר מאמירת ה"תורה" שלי?

וסיים רבי יהושע ואמר: עד כמה ששכלנו היה קטן, ידענו באיזו דרגה עומדים דברי תורה של רבינו..

בספר אגרא דהילולא מובא שמעתי מהרה"ח ר' מאיר ישראל פרידמאן אב"ד קריניץ זצוק"ל, שהרה"ק רבי יהושע מטומשוב זי"ע לעת זקנתו כשהיה כבר בן חמש ושבעים שנה, ונפטרה זוגתו השניה ע"ה, ואמר שצריך לשאת עתה זיווג שלישי, כיוון שעדיין אין לו בן שיקרא ע"ש של רבו הבני יששכר, ומאוד חפץ והשתוקק לכך, וכך היה שנשא אשה בזיווג שלישי, ונולדו להם שני בנים לראשון קרא צבי אלימלך ע"ש רבינו, והוא היה רבי הערש מילך מהאלמין, אשר ניצל בשואה בדרך נס וברח לרוסיה, ולאחריו הגיע לאנטווערפן והיה רבם של חסידי אסטמאר שם, וקשור ומדובק לבעל ה"ויואל משה" ונפטר במיטב שנותיו. זיעוכ"א.

בכל ליל שישי בשעה 10.00 מתקיים שיעור בספר 'אגרא דכלה' בבית המדרש דינוב רחוב בלזר 17 שכונת בית ישראל זמן התפילה בשב"ק בשעה 9:45 בדיוק - בבית מדרשינו לא מדברים בשעת התפילה וקריאת התורה

הגליון יוצא לאור ע"י מוסדות 'בני יששכר' בית המדרש דינוב, רחוב בלזר 17 ירושלים | הערות אפשר לשלוח לת.ד. 5495 ירושלים או באימייל: info@moreshet.pl | המעוניינים לקבלת העלון באימייל, שלחו בקשה לאימייל הנ"ל.
Design. לרר